

nr 27

Abja Gümnaasiumi ajaleht

KADAKAS

Asutatud novembris 1995

Detsember 2007

Kodanikunädal Abja Gümnaasiumis

19.–26. novembrini oli Abja koolis kodanikunädal, millest võtsid osa kõik klassid 1.–12. klassini.

Lausa uskumatu, milline jõud on igal inimesel, k o d a n i k u l, et panna liikuma mõtteid, ideid, tegusid. Kodanikunädala algatajateks olid ajalooõpetaja Christi Lõhmus ja algklasside õpetaja Karin Hunt.

Lastega käis kõnelemas vallavanem Peeter Rahnel, kelle sõnavõtt oli humoorikas, lastepärane, kaasakiskuv. Ta ei vaadanud mööda ka väikelinna kitsaskohtadest. Lõpuks saadi aru, et tähtis ei ole ainult ninaesine, vaid on veel midagi, miks oled inimene, kodanik, miks hoolid oma valla tegemistest.

7.–12. klassi õpilased mõtlesid välja oma erakonna nime ja platvormi. Meisterdati plakateid, lendlehti, kogu koolimaja kihast ja kees uutest mõtetest. Juba oli kusagile suur loosung kleebitud – vaja järele teha või midagi uut nuputada. Erakonnad Teismelised, Bravo, Varesepojad, Särav Päike, Tähed Põhjamaa Öös, Gogitor, Tolerantsed Noored, A-bituriendid ja B-kohuke tutvustasid oma nõudmisi, lubadusi, põhimõtteid.

1.–6. klassi õpilased meisterdasid plakati või tegid seinalehe teemal "Hea kodanik".

Kodanikunädala tippürituseks kujunes

kahtlemata 9.–12. klasside esinduste väitlus, mida juhtis õp Karin Hunt. Esialgul kaitsiti oma teese küsimusvastuse vormis. Mida rohkem kõnelejad end väljendada said, seda huvitavamaid mõtteid esile kerkis. Nõuti koolimaja ruume soojaks, poiste WC-le uksi ette (elementaarne!), kooli sööklasse kodukooki tagasi (las olla üks magus asi koolipäevas!).

Lubati aidata nooremaid, muuta õppimine popiks, seista hea oma ilusa eesti keele eest; oli neidki, kes tahtsid koolitunde lühemaks, vahetunde pikemaks ja reedest päeva hoopis vabaks. Muretseti liikleja nähtavuse ja parema hariduse pärast. Ükski erakond ei olnud unustanud õpetajat.

Küll lubati palka tõsta, Taimaale ja SPA-sse viia. Leidlikumad soovisid õpetaja ja õpilase võrdsust, põhjendades, et õpilane peab lugupidavalt õpetajasse suhtuma ja ka vastupidi – õpetaja õpilasesse.

Üldse olid põhjendused vaimukad ja tabavad, häтта naljalt ei jäädud.

Üks päev enne valimisi võis näha kommikorvikestega noori daame liikumas, kohukesekastid läksid liikvele, oli tunda põdravorsti lõhna.

Reedel aga läksid kõik valima oma tehtud ID-kaardiga. Oli valimiskast, -nimikirjad, sedelid, kuhu tuli teha ristike. Sedelid tembeldati.

Kodanikupäeval, 26. novembril olid meil külas Riigikogu liige Tiina Oraste ja erukolonel Einar Laagna.

Tiina Oraste, kes kuulub Riigikogu õiguskomisjoni, on sündinud Abja-Paluojaal. Ta arutles

·Valimiskasti juures

selle üle, missugune on hea kodanik. Hea kodanik ootab aga oma riigilt vastutust. Oraste sõnusti on selleks turvalisus, riik peab tagama inimeste julgeoleku. Ta rõhutas ka, et valla volikogus peaks olema noortekogu.

Erukolonel Einar Laagna nõudis noortelt sirge seljaga istumist. Laagna, Eesti Eruohvitseride Kogu esimees, kõneles lastele põhitõdedest: tuleb hästi õppida, õpitakse iseendale ja isamaale, hoida au sees sportlikke eluviise, loobuda sõltuvusainetest, suhelda inimestega otse, mitte Internetis. "Eesti on meie ainuke isamaa, teist ei ole. Me ei karda olla eestlased, kuna kasvame üles Eesti riigis, mis pole kellegi võimu all. Väarikust! Sirget selga! Ärge häbenege olla viisakad!" – need erukoloneli mõtted virgutasid saalis istuvaid noori.

Abja kooli valimised võitis B-kohuke. Tegelikult võitsid aga k o i k erakonnad, sest kõik osavõtjad pingutasid väga, et üritus õnnestuks.

Mis veel kui selline üritus liidab kogu kooliperet ja teadvustab noori kui kodanikke, kes ei jäta valimistele minemata.

·Valimiskomisjon

Silvia Mälksoo

Kodaniku hääl kodanikunädalast

Oli väga huvitav nädal, kõik erakonnad tegutsesid usinalt. Jagati komme, kohukesi, helkureid, ja muidugi lubati igasuguseid asju. Kõige mõnusam erakond oli 12.a klassil – neil oli väga naljaks jutt.

Rando, 10.kl

Kodanikunädala tippsündmuseks oli 9.-12. kl erakondade väitlus. Üritus oli väga meeleolukas, kõige enam läks väitlemisega kaasa 10. klass ehk Cogitor.

Kristel V., 12.a

Meie klassist väitlesid Ando Leesment ja Rauno Lukka. Nad said väga hästi hakkama. Mõjus ka see, et mõlemad olid ülikonnas ja nägid ametlikud välja.

Kodanikunädal on vajalik igasse kooli, sest see liidab klasse veelgi rohkem. On hea vaadata, kuidas kogu klass võitleb ühiste huvide eest.

Moonika, 10.kl

Kuigi 9. klassi "Tähed Põhjamaa Öös" esindajad olid pisut kohmakad, mõjusid nad siiski siiralt ning mulle meeldis väga nende deviis: "Ole nähtav!".

10. klassi "Mõtlejad" ei jäänud vastu-seid võlgu, nad olid vaprad.

Sandra, 11.kl

Meeldiv, et kogu kool võttis üritusest osa. Meie erakond oli "B-kohuke", tegime suurt kampaaniat ja olime end poliitikuteks riietanud. Väitlus läks kohati teravaks diskussiooniks – õpilasmavalituse valimised tuleks ka väitlusena teha.

Harri-Mait, 12.b

Väitlusesse oleks tahtnud ise minna, kuna oli palju häid mõtteid ja küsimusi. Tüdrukud jäid natuke jänni.

Tauno, 12.b

Väitlus oli põnev, aga mõned erakonnad liialdasid. Vahepeal ei kuulatud põhjalikult, räägiti teemast mööda. Nädal oli lahe, arvan, et see saab Abja Gümnaasiumi traditsiooniks.

Laura, 12.b

Kõige huvitavam oli väitlus, mis lõppes siis, kui just hakkas põnevas minema.

Maire, 12.b

Oli huvitav kuulata erinevaid arvamusi ja ideid. Pealtkuulajana oleksin tahtnud isegi oma arvamust avaldada.

Hääl saalist

Kõige rohkem meeldis see, et kogu koolimaja oli erinevaid lendlehti ja plakateid täis. Väitluses olid kõik võistkonnad tublid. Vaimukad vastused pälvivad saalist tormilise aplausi. Eriti hea tunne oli siis, kui oma meeskonnal ülimalt hästi läks.

Tiiu, 10.kl

Kõige ausamad ja realistlikumad olid 10.klassi "Cogitorid", kes paistsid välja tõeliste poliitikutena.

Janar A., 10.kl

Mõnel erakonnal olid suured lubadused, mida nad ei suudaks täita. Ometi osati oma seisukohti hästi kaitsta.

Elen, 10.kl

Igapäevaellu tõi kodanikunädal võrtsi ja särtsu, muutis koolirahva ühtsemaks. Meie klassi omad olid ikka kõikse paremad. Me olime esmaspäeva hommikuks ilusti riides, ühesugused, ühtsed. Hakkasime kooli peal silma, see juba loeb midagi. Jagasime kohukesi, nägime vaeva.

Tiia, 12.b

Tore nädal oli – palju tegevust koolis kui ka pärast kooli. Kõige paremini õnnestus meil esitus, mis erines teiste omast.

Taavo, 12.b

Väitlust juhtis õp. Karin Hunt, kes esitas küll häid küsimusi ja tõstatas probleeme, kuid kahjuks andis erakondadele vähe aega vastamiseks ja siirdus ruttu uue küsimuse juurde. Auväärt žüriil ei olnud väga palju küsimusi, aga põhjapanev oli direktor Jüri Ojamaa küsimus Abja kodutute laste kohta.

Kalle, 12.a

Meie klassi A-biturientide erakonna esindajad olid Imre ja Kermo. Nad väitlesid konkreetset. Ei saa märkimata jätta Cogitorite ja Tolerantsete erakonda.

Liisi T., 12.a

Karin Hunt väitluse juhina oli väga põhjalik uurija ja puurija. Ta teadis kohe täpselt, mida küsida.

Aet, 10.kl

Imre oli selle ürituse vaieldamatu boss – mees teab, mida mees räägib. Muidugi rääkis Toomla-poiss ka häid asju, kuid ei olnud nii kõlav kui Imre. Kindlasti võitis Imre oma fantastilise häälega paljude neidude südamed ja see toob kaasa tohutult valimishäali.

Karlis, 12.a

Laua taga istudes tekkis mõningaid huvitavaid mõtteid, aga kui sõna sain, oli sisse toodud juba uus teema. Väitlus lõppes haripunktis ja tuliselt, mitte venitatult. Vastastest vääriks esiletõomist Mõtlejad – korralik platvorm ja edukalt selgitatud.

Imre, 12.a

Õpetaja Karin Hundi tuleks kiita julge ettevõtmise eest; pikad jutupausid olid ehk mõeldud olukorra selgitamiseks ja info arusaadavamaks tegemiseks nii erakondadele kui pealtvaatajatele.

Janika, 12.a

Vinge üritus oli – sai saali ees väidelda ja teistele tuupi teha.

Rauno L., 10.kl

Alguses mu käed värisesid ja hakkas külm; rambipalavik möödus, tundsimine end kindlalt.

Suur tänu klassikaaslastele ja õpetajale, kes meid toetasid. Suur tänu kodanikunädala organiseerijatele ja abilistele.

Ando, 10.kl

Mulle meeldisid väitlejate lõpulaused. Keegi ei rõhutanud, et tuleks neid valida. Kõik osavõtjad on võrdset võitnud, sest kõik pingutasid väga, et üritus õnnestuks.

Meidi, 10.kl

Kodanikupäeva viktoriini tulemused

1.–3. klassi arvestuses

I koht 3. klassi õpilased

Kevin Raal
Kelly Välba
Laura Tukk
Mattias Ots

II koht 2. klassi õpilased

Marike Kiivit
Karl Raagmets
Mary Tiit
Merike Voss

III koht 1. klassi õpilased

Elisabeth Rõigas
Maicy Jeršov
Doris Lepmets
Elisa Raal

4.–6. klassi arvestuses

I koht 6. klassi õpilased

Greete Jaksur
Janne Kalda
Teevi Toomsalu
Artur Rõigas

II koht 4. klassi õpilased

Hanna Kaari Patune
Laura Kesti
Mariah Theresa Turbel
Kristjan Lääts

III koht 5. klassi õpilased

Egeriin Saar
Jorma Köpp
Karolin Loodus
Rainer Nellis

Valimistulemused

7.–12. klass

Hääled	Klass
53	12b
40	10
37	12a
27	8b
22	11
20	9
13	7b
9	7a
6	8a

Parim väitleja: **Imre Jugomäe**
Parim väitlev erakond: 10.klass
(**Rauno Lukka** ja **Ando Leesment**)
Parim valimiskampaania: 12.b
Valimisprotsent 100%: 12.b

Püsimatu esimene klass

Tänavu asus esimest korda kooliteele 27 väikest koolijütsi. Klassijuhataks sai neile Ave Jelisejeva. Õpilasteks on Kelly Adamson, Henry Ellermäe, Kevin Erg, Daigo Gering, Getter Jaksur, Maicy Jeršov, Berit Kandla, Kirke Kask, Doris Lepmets, Karl Loodus, Robin Metste, Raili Naruson, Liis-Kristiin Närska, Kadi Pihlak, Gettely Pikkor, Kärt Purge, Eliisa Raal, Cristina Raud, Elisabeth Rõigas, Kerli Rüütel, Kendra Salujärvi, Markkus Suvi, Kätlin Tiidu, Eloore Tomingas, Sten-Marten Truu, Kristo Vainonen ja Bhatricya Virumann.

Otsustasime teha nendega lühiintervjuu, et uurida, mida nemad arvavad koolist ning kuidas neile siin meeldib. Enne klassi sisenemist nägin ma neid vahetunnis. Oh, kui palju rõõmu võib valmistada üks vahetund...

MIKS SA TAHTSID KOOLI TULLA?

Liis-Kristiin: Ma tahtsin targaks saada.

Eliisa: Koduste ülesannete pärast.

Doris: Sest siis saab targaks.

Eloore: Et tubliks ja targaks saada.

Kirke: Mul oli pärast lasteaia lõppu igav ja ma tahtsin õppida.

Markkus: Kui kodus midagi teha pole, saab õppida.

Kristo: Siin ei pea magama ja on lühem päev.

Kätlin: Sest siin on toredad inimesed ja hea õpetaja.

KUIDAS TEILE KOOLIS MEELDIB?

Daigo: Hästi

Liis-Kristiin: Väga hästi, sest siin on tore

Eliisa: Vahel on natuke raske ka

Kristo: Mulle meeldib siin ka hästi

Sten-Marten: Mulle meeldib siin olla, sest siin on tore.

MIKS ON VAJA KOOLIS KÄIA?

Gettely: Siin saab õppida.

Doris: Saab targaks.

Kendra: Saab õppida.

Kevin: Siin saab hästi targaks.

Eliisa: Sest need, kes veel hästi lugeda ei oska, õpivad soravamalt lugema.

Kristo: Tähti on vaja õppida.

MIS ON SINU LEMMIKTUND? MIKS?

Kärt: Kunstiõpetus, sest seal saab meisterdada.

Kirke: Kunst, sest seal saab meisterdada, kehaline, sest seal ei pea istuma ja muusika, sest seal saab laulda.

Markkus: Kehaline, sest saab igasugu asju teha.

Kätlin: Eesti keel, sest seal saab lugeda ja see on kõige parem.

Raili: Kehaline, sest seal saab võimaldada.

KELLEKS TAHATE SAADA?

Christina: juuksuriks

Kristo: politseinikuks

Berit: poemüüjaks

Bhatricya: autojuhiks

Maik: politseinikuks

Kärt: koolidirektoriks

Daigo: politseiks

Elisabeth: õpetajaks

Markkus: politseinikuks

Sten-Marten: veoautojuhiks

Henry: traktoristiks

I klassi õpilastega vestles

Kertu Kask, 11. kl

Mõtteid abituriumis

• • •

Täna ma seisan viimase kooliaasta lävel. Lapsepõlv ja ka enamus teismeeast oma murede ja rõõmudega on õnnelikult seljataha jäänud. Tekib mõteteisak – mida teha edasi?

Selle kooliaasta lõpp ei ole niisama suvepuhkusele minek, vaid sellega algab meil, abiturientidel, uus elu. Täiesti iseseisev elu. Suur pabin on küll sees eksamite pärast, kuid usun siiski, et sooritan need ja lõpetan kooli.

Eksamid ja lõpetamine on justkui käeulatuses, kuid samas on nad nii-nii kaugel. Võib-olla on kõige parem muuta see emotsionaalne segadus kulgemi-seks punktist A punkti B. Just nimelt rahulik kulgemine. Tormamise halb külg ongi see, et mõtlemise peale ei jäägi aega. Kogemata võivad olulised asjad jääda tegemata, sest aeg on kulunud tähtsusetumatele. Nagu vanasõnagi ütleb: kui ei jätku aega asju õigesti teha, peab aega jaguma neid uuesti teha. Niisiis, kiirustamisest ei tule head!

Kadi Kaskelainen
12.a klass

• • •

Aastal 2007 tähistas esimene september minu jaoks nii lõppsirget kui ka uut algust. Arvan, et sellisel etapil elus kummitab kõiki üks küsimus – mis saab edasi?

Viimases klassis olles on mõtted ning emotsioonid ülimalt segased. Tuleb langetada mingil määral lausa elutähtsaid otsuseid ja pinge langust pole küll mitte kusagilt loota. Kahju, kui mõne jaoks tundub koorem õlgadel liialt suur ning murdutakse veel enne lõppu. Õnneks on aga meie ühiskond kasvatamas aina tugevamaid isiksusi ja tahtejõud paneb lõpuni välja pingutama. Tahtmised, eesmärgid ja ootused on meil kõigil erinevad, aga kindel on see, et mitte keegi ei ela pärast gümnaasiumi lõppu sedasama elu, mida seniajani. Elukeerises peab meeles pidama, et täiskasvanuna tuleb ise enda eest seista, oma kohustusi täita, vastutada.

Kindlasti on paljudel gümnaasiumi kaheteistkümnenda klassi õpilastel vale arusaam järgnevast elust. Suurimaks eesmärgiks seataksegi enesele koolipingist pääsemine, sest pärast seda on elu ju ainult üks "lust ja lillepidu". Alles viimasel hetkel, kui sedagi, jõuab päralt teadmine, et gümnaasiumi lõpp on alles algus. Ilus elu ootab arvatavasti ikkagi neid, kes pidevalt, terve elu, õpivad ning vaeva näevad. Kuigi kindlasti on ka erandeid, millele siiski lootma jääda ei tasuks.

Tähtsad otsused, mis võivad kogu järgnevat elukäiku äärmiselt suuresti mõjutada, ei ole just kerged tulema. Ühel päeval on peas idee teha just SEDA eksamit, järgmisel hommikul ei taha sellest enam kuulda. Mingil

hetkel tahetakse meeletult sisse saada riigi parimasse ülikooli, aga mõne aja pärast kavatakse õppida kutsekoolis ehitajaks. Ühe aasta jooksul peab ära otsustama, mida edasi teha, millised eksamid valida, kuhu kooli edasi astuda või üldse kohe tööle minna. Kõik peavad oma isikliku õnne ära tundma.

Mina pooldan üldiselt edasiõppimise puhul seda, et inimene tegeleks asjaga, mis huvitab ja meeldib. Pole mõtet valida endale amet vaid suure sissetuleku ja laia karjäärirredeli võimaluse tõttu. Selle kohta on öelnud ühe väga hea lause tark naine Margaret Fuller: "Elatise teenimise nimel unustavad inimesed elamise". Arvan, et see kipub meie ajajärgul liigagi paika pidama. Eneseheaolust ning kirgedest loobutakse, et elada näiliselt suurepäraselt. Kuid jõudes mingisse teatud punkti, võime sedamoodi hoopis avastada, et elu kui selline, on meist suure kaarega mööda vihisunud.

Arvatavasti mõtleavad suures plaanis kõik abiturientid samamoodi. Gümnaasiumi lõpetamise kõrvalt tuleb vaikselt juba teistsugust elu elada ning harjuda mõttega, et ei olda enam needsamad patsikeste ja kihilipsudega lapsed, kes kaksteist aastat tagasi uudistades üle kooliläve astusid.

Liisi Saharov
12.a klass

Inimlik õpetaja

Intervjuu eesti keele õpetaja Siiri Meidlaga

Kus te olete sündinud?

Olen sündinud Killingi-Nõmmes. Sünnipäeva pean augustikuus. Niisiis olen tähtkujult Lõvi.

Haridustee?

Olen lõpetanud Väljaküla 8-klassilise kooli. Seejärel asusin õppima Johannes Semperi nimelisse Tartu 8. keskkooli kirjandusklassi. Minu õpetajaks oli legendaarne Vello Saage. Klassis oli ainult kaks poissi, ülejäänud kõik tüdrukud. Oma kirjandusõpetaja juures imetlesin inimlikkust. Olen ka ise seda joont järginud. Õpingud jätkusid Tallinna Pedagoogilises Instituudis.

Milliseid ameteid olete peale õpetajaks olemise veel pidanud?

Mulle meeldib raamatukoguhoidja töö. Olen end sel alal täiendanud ja kutsetunnistuse omandanud. Praegugi töötan väikese koormusega sellel alal. Raamatuid enda ümber pean oluliseks, nende keskel olles olen justkui kaitstud.

Miks tahtsite saada just eesti keele õpetajaks, mitte näiteks füüsika, keemia või mõne muu aine õpetajaks?

Kuna mu vanemad töötasid koolis, olin selle tööga kursis. Headeks eeskujudeks on mulle olnud mu ema ja kirjandusõpetajad. Põhikoolis esitasin sageli koolipere ees luulet. Osalesin ka deklamaatorite konkurssidel. Humanitaarsed huvitasid mind rohkem kui reaalsed.

Mis oli esimene mulje Abja Gümnaasiumi koolist, õpilastest ja kolleegidest?

Eks ma ikka kartsin väikesest koolist suuremasse kooli tulemist. Minu esimesed muljed koolist, õpilastest ja õpetajatest on positiivsed. Kolleegid on sõbralikud, abivalmid. Panin tähele, et Abja Gümnaasiumi õpilased teretavad alati väga viisakalt.

Õpetaja Siiri Meidla

Mis Te arvate, millega paistsite silma, et just Teid Abja Gümnaasiumi eesti keele õpetajaks valiti?

Direktor Jüri Ojamaa pakkus mulle eesti keele õpetajana tööd. Tänavu kevadel lõpetasid Mõisakülas viimased kaheteistkümnendikud. See oli kurb hetk, sest mulle meeldib suhelda enam neidude-noormeestega ja üheskoos kordaminekute üle rõõmustada.

Mis on õpetajaks olemise kõige suuremad plussid ja miinused?

Õpetajatöö on vastutusrikas, see on pingeline vaimne töö. See on õhtune töö, kui kirjutusalual kõrguvad vihikute virnad. Rõõmustan kordaminekute, õnnestumiste, õpilaste ilusate mõtete üle.

Millised on teie hovid?

Vabad hetked olen ma lihtsalt iseendaga, loen, suhtlen heade sõpradega, korra oma kodu ja nokitsen aias.

Intervjueeris Liisi Järve
11. klass

Vahetusõpilaseks välismaale!

Teisipäeval, 2. oktoobril toimus Abja Gümnaasiumi aulas YFU noorte aktivistide vestlusring, kuidas minna vahetusõpilaseks. YFU noored: Kati Künsar, kes on pärit Paistu vallast ning käis Jaapanis; Eva Laanemäe, kelle kodukoht on Jüris ja Rene Ollino Killingi-Nõmmest, kes olid aasta aega õppimas Saksamaal; Raplast pärit Nele Laos, kes oli Hollandis ja Šveitsis õppinud Janely Toode, kes on pärit Rakkest. Just need toredad ja aktiivsed õpilased saabusid teisipäeva lõunal Abja Gümnaasiumisse, et tutvustada väikelinna noortele õppimisvõimalusi välismaal.

Sageli satuvad noored eufooriasse, kui kuulevad sõna "välismaa". Noore inimese hing ihkab ikka vabadust ja sõltumatust. Aga YFU kaudu ei põgene ta kodust, vaid sellega antakse õpilase-

tele võimalus end tõestada väljaspool Eestit ja antakse võimalus saada väga palju tutvusi.

Välismaal viibinud õpilased rääkisid kogu tunni vältel väga palju lõbusaid seiku oma elust välismaal. See andis selge pildi, et ei ole põhjust karta elu väljaspool kodumaad ning et see on väga huvitav ja kasulik elukogemus kõigile.

Vestlusring noortele oli tiivustav, sest inimesed olid lõbusad ja avameelsed. See pani mõtlema, et oma kodu ja oma kodumaal on ikka kõige parem õppida ja elada. Siin on kallid sõbrad ja tuttavad ning ei ole midagi paremat kui soe kodu ja armastavad vanemad.

Liina Muttik, 10. kl

Minu jaoks uues koolis

Kuidas mina olen sulandunud oma uude kooli? See on hea küsimus. Enne kui ma siia kooli tulin, arvasin, et see ei õnnestu mul just kõige kergemini. Kuid siiski sain suure üllatuse osaliseks.

Juba esimesel päeval, kui ma polnud veel kooli jõudnudki, hõiskas üks uus klassivend kaugelt mulle "tere". Pärast seda muutusin tunduvalt enesekindlammaks ja suutsin julge sammuga edasi minna. See klassivend jäi mind ootama kooli nurga juurde. Temani jõudes surusin tal kätt ja läksime koos kooli uksest sisse. Ukse peal ma ütlesin endamisi: "Nüüd hakkab see siis pihta".

Koolis klassi poole liikudes märkasid, et mind pandi tähele, aga ma ei imestanud, kuna olin uus nägu seal. Lõpuks jõudsin klassi juurde ja kui aus olla, siis natuke pelgasin sinna sisse astuda, kuna ma ei teadnud, kas suudan nendega sulanduda, aga siiski ma seda tegin ja sain teada, et mul polnud põhjust karta. Klassi astudes ütlesin kõigile "Tere" ja mulle vastati samaga.

Hiljem klassijuhataja tunnis pidime kõik ennast tutvustama – minus tekkis täielik paanika. Ma pole ühelgi esinemisel nii palju pabistanud, kui sel korral: mul läksid sõnad sassi; kõik, mis ma enda kohta pidin ütleva, läks lihtsalt meelest ära. Aga ma ikkagi tahtsin endast ju head muljet jätta.

Paari nädalaga rääkisid juba mina teistega ja teised minuga vabalt. See oli märk sellest, et suutsin sulanduda. Sellele aitas kaasa tervisepäev, kus klassid pidid koostama liikumiskava. Selle koostamine ja äraõppimine tähendas teistega suhtlemist, aga kuidas muidu oleks suutnud sulanduda, kui poleks suhelnud oma uute klassikaaslastega. Aga üleüldist sulandumist tõukas tagant ka see, kui ma käisin maakonna meistrivõistlustel kooli esindamas. Me läksime bussiga, mis oli täis õpilasi üle kooli ja bussis vaikselt istuda eriti ei lastud, ikka keegi küsis midagi ja isegi sain juttu arendada. Mind võeti omaks.

Ma ei kahetse, et siia kooli tulin. Siin on lõbusad õpilased ja toredad õpetajad, mida igal pool ei kohta. Meil on ühtne klass ja see annab ka palju juurde heaolutunde. Võrreldes eelmise klassiga, siis eelmine oli meil ühtsem klass kui praegu, aga meid oli vähem ja me käisime Halliste koolis ühes klassis juba üheksa aastat. Mitte, et ma väidaks, et meie klass pole ühtne, lihtsalt meil on veel arenemismaad. Kuid meie klass püüdleb ühtsuse poole ja ükskord me ka selleks saame.

Ando Leesment
10. klass

Leivapäeva OMA leib

11. oktoobril oli Abja Gümnaasiumis tore leivapäev. Üle kooli küpsetati kokku neliteist leiba. Aktiivsed klassid olid 6., 8.B, 10., 11. ja 12.B. Eraldi küpsetasid veel üks 2. klassi ja seitse 3. klassi õpilast väga kenad leivad.

Peale selle, et küpsetisi sai maitsmas käia kooli aulas, esitas õpetaja Karin Hunt loo "Külaliste leib". Samuti tutvustasid lähemalt oma leiba 10. klassi õpilased. Liina Muttik kandis rahvarii-deid ning Ando Leesment luges Juhan Liivi luuletuse "Rändaja".

Aulas proovitud leivad olid kõik väga maitsvad ja erinevad. Võib öelda: ise küpsetatud, hästi küpsetatud!

Meidi Metsaroos
10. klass

Õppepäeval Õisu sepikojas

Külastasime 12. oktoobril 9., 10. ning 11. klassi õpilastega Õisu sepikoda. Õisu sepikoda on ehitatud aastal 1893 ning selle rajas Peter von Sivers. Õisu sepikoda oli tolle aja üks suurimaid sepikodasid Eestis.

Õisu sepikojas eksponeeritakse ajas-tukohaseid tööriistu ning tarbeese-meid. Meile tutvustati, millega tegeleti tol ajal, kuidas elati, mida kasvatati.

Esines Jaak Tuuksam, kes mängis löötspilli ja laulis tolle aja laule. Väga põnevalt tutvustas meile Õisu sepikoda Urmas Tuuleveski, kes on sepikoja omanik. Meile esines Heiki Pärdi, kes on Viljandi kolledži õppejõud ning raamatu "Mõisad ja häärberid" autor.

Pakuti maitsvat mulgiputru, hapupiima ja korpe.

Janar Aren
10. klass

Rebastepäev

18. oktoobri rebastepäev oli väga huvitav ja uusi elamusi pakkuv. Kogu 10. klass riietus rebasteks. Meil olid koolikottide asemel käes pappkastid ning jala otsas sinised haiglasussid. Kanti ka kõigile kohustuslikku punast riideeset, peas olid kõrvad ja järel lohisesid isetehtud sabad. Näod olid sigri-migritud ja isegi lõhn oli vastavalt olemas, mis kiiresti levis üle terve koolimaja.

Vahetundide ajal tehti võimlas erinevaid harjutusi. Rebased aeti ühel vahe-tunnil isegi välja. Õhtul pidid nad takistus-rajala läbima, silmad kinni, ning alles pärast kõike seda said nad endale rebase-tunnistused. Pärast toimus ka kooli aulas disko direktori ja Endliga.

Üldjuhul arvas kogu 10. klass, et see päev on elu jubedaim, kuid lõpuks jäid kõik ellu ja rahule toimunud päevaga. Seda ristimist jäädvustati piltidele ja ka filmilindile, kuid suurem osa on siiski kümnendike endi mälus. Suur tänu ühe-teistkümnendale klassile, kes korraldas sisuka rebastele mõeldud päeva!

Mõned arvamused 10. klassi elamus-test neilt endilt:

Oli väga mõnus päev. Rebasekostüümis tundus algul imelik ringi liikuda, aga lõpuks harjusime ära. Nüüd oleme siis gümnaasiumi täisväärtuslikud õpilased.

Rando

See päev oli väga tore. Me kartsime kindlasti rohkem, kui asi väärt oli. Õhtul oli huvitav takistusrada ja eriti meeldis mulle see ühtsus, mis meie klassi õpilaste vahel oli.

Eva-Liisa

Taas oli tunda klassi ühtsust ja energilisust. Mulle meeldisid meie rebase-vurrud ja süsimustaks värvitud ninad.

Liina

Minu arust ei mindud üle piiri. Ainuke ebameeldiv asi oli jube hais. Tegu oli tõesti väga lõbusa üritusega.

Rauno K.

Ainuke õudne hetk oli takistusrada, sest sall pandi silme ette. Midagi ei näinud,

mida tegid, mida sõid. Diskol viimase tantsu tegime kõik koos direktoriga.

Elen

Kõige vastikum oli see, kui selle puki otsast mind alla lükati. Ma mõtlesin, et saan surma. Nägu oli ka mingisuguseid kahtlaseid kriipse täis.

Merily

Näod olid lõpuks liiga soditud, aga riided olid meil armsad, rebase kõrvad ning sabad. Nägime väga lahedad välja.

Aneelia

Kui rebastepäev oli läbi, siis ei olnudki see üldse õudne. Huvitav oli õhtune takistusrada, eriti pimesilmi läbimine.

Priit

Arvasime, et tuleb hullem päev, aga ei olnudki nii jube. Peale õhtust takistus-rada saime rebase tunnistused ning siis toimus disko.

Karoliina

Mulle see päev ei meeldinud. Miks ma pean kellegi ees mingit trikki tegema? Muidu oli normaalne, aga hais oleks võinud olemata olla.

Margus

Kuna ma olen harjunud sööma pea-aegu kõike söödavat, siis toiduga pol-nud probleeme, läks suhteliselt nor-maalselt alla. Harjutused olid ka täitsa tehtavad.

Olga

Rebastepäev on tore, sest siis saab nii palju nalja. Mulle meeldis. Oli tore, kui-das me pidime saalis võimlema ja käsi kasutamata pliiaitsit pudelisse ajama.

Katrin

Vahetundides oli rohkesti tegevust. Eriti meeldis mulle õhtune üritus. Kõik olid toredad ja aktiivsed osa võtma. Hea on olla täieõiguslik gümnaasist.

Janar A.

Päeva algus oli suhteliselt igav. Õhtune pool meeldis rohkem ja kui meid sinna lava ette istuma pandi, siis oli hea tunne. Lõppude lõpuks oli ikkagi tore.

Rauno L.

Muljeid kogus
Meidi Metsaroos, 10.kl

Muljeid õpetajate päevast

JANIKA: Meeldiv oli kordki olla klassi ees ja tunda saada, kui raske võib olla õpetajatel. Jaksu teile, pedagoogid!

KADI: Jäin päevaga, enda õpilaste ja tagasihoidlikult öeldes ka endaga rahu- le. Siiski õpetajaks mina ei sobi. See sai juba tunni alguses selgeks, nimelt unustasin või oleksin unustanud märkida puudujad (hea, et klassiõde meelde tutetas).

HELEN: Eriti armas oli teine klass, kes võitis meie südamed. Samuti oli uhke kõndida koolimaja peal ringi "õpetajana" ja teada, et meie oleme selle päeva tähed.

LIINA: Hästi mõnus ja huvitav päev, kuid samas ka väsitav.

KARMO: Tundide andmine oli nagu loomaaia õpetamine. Väikestega sai tunnis veel midagi teha, suurematega aga mitte. Üks paremaid tunde oli õpetajatega ehk siis 13. klassiga, sest nemad püüdsid käituda samamoodi nagu meie nendega.

KARLIS: Päev möödus iseenesest töökalt, kuid kogu aeg tuli neid "ahvi-poegi" korrale kutsuda. Nooremad klassid olid kui peata lambad, kes ei kuulunud sõda. Samas tahaks veel õpetaja olla ja lapsi "kiusata".

HEDI: Seitsmes klass oli hullumaja, kõik kisasid ja ei läinud tunniga kaasa.

LIISI: Kahjuks jäi päev üürikeseks, aga siiski poleks ma arvanud, et õpetaja amet nii raske on.

KADRI: Lapsed olid igati targad ja tublid ning päev möödus meeleolukalt. Kuigi olid mõned, kes ei kuulunud sõna ega allunud korrale. Lõpuks saime siiski ka nendega hakkama, jättes nad lihtsalt tähelepanuta.

TAAVO: Õpilased olid minu tunnis korralikud ja töötasid kaasa. Kuna olin direktor, siis paaris tunnis panin mõningad õpilased nurka seisma.

ATS: Viies klass oli rohkem kui hull. Siiski saime kuidagi hakkama, mis siis et vaevaga.

LENNAR: Seitsmendas klassis panin

· Noored õpetajad

ühe poisi kätekõverdusi tegema.

TAUNO: Viies klass oli kõige hullem ja tunnen südamest Linda Varesele kaasa. Seal oli võimatu õpetada.

TEELE: Enamus kuulas sõna ja tunnis oli väga hea õpetada. Mõned, kes ikka lollitasid, said käskkirja ja käisid lehti riisumas.

KRISTEL: Õpilased ei allunud korrale. Mõtlesime Kätriniga, et oleme ainukesed saamatud, aga kui vahetund tuli, siis saime teada, et ka teistel oli õpetamisega probleeme.

IMRE: Saime 6. ja 7. klassi tunnis kõvasti esinemispraktikat, sest üks lasi ees ja teised järgi. Muidugi oli igasuguseid "lahedaid vendi", kes ei kuulunud ja haukusid vastu, aga see oli juba ka ette teada.

MAARIKA: Mäletan, et kui mina nendevanune olin (3. klass), siis ma küll nii hästi ei lugenud.

ELE: Teine tund oli 7.a klassiga, mis oli

kohutav, nad arvasid endist nii palju ja ainult haukusid vastu. Kui küsisime puudujaid, siis valetasid ja mõni suvatses alles poole tunni pealt klassi külastada.

KERMO: Tunnid möödusid oodatust paremini, hoolimata sellest, et kaotasime keemia materjalid ära. Seitsmenda klassi õpilased käitusid aga väga ebaviisakalt ja ei allunud korrale.

KALLE: Tabasime Kermoga ühe õpilase, kes ei kuulunud seitsmendasse klassi ja ka spikerdamist tuli ette. Mingil hetkel kaotasime aga õpetaja Jürgensoni antud juhised ja ülesanded, mis õpilastele ette tuli lugeda. Vaatamata sellele saime siiski hakkama.

KRISTEL: Kõige toredam oli see, et pärast sain Interneti-kirja ühelt seitsmendikult, kus ta ütles, et neil võiks olla minusugune klaasijuhataja.

LAURA: Tundus, et kui varem olid kõige hullemad klassid ikka põhikooli lõpuklassid, siis nüüd on kõige aktiivsemad 5.-7. klass. Aru oli saada, et kõik õpilased pingutasid võimalikult palju, et uutele õpetajatele saaks oma koolipäev välja elatud.

HARRI-MAIT: Andsin viiendale klassile bioloogiat. Õpetamisest suurt midagi välja ei tulnud, sest tund möödus lastele kombeid õpetades, mida neil kohe mitte ei olnud.

Andmeid kogunud
Kristel Mardisoo, 12.a kl

Elav legend

Ajalugu on kordumatu ja ainulaadne. Sama ainulaadne ja kordumatu on ka meie kooli ajalooõpetaja Aksel Tiideberg.

Seljas hall ülikond ja käes diplomaadikohver, astub Hall Kardinal mööda koridori. Nii juba pea 40 aastat, jagades oma teadmisi õpilastele ajaloo ja ühiskonnaõpetuses. Selle aja jooksul on tema käe all õpetust saanud mitu põlvkonda Arnosid, Teelesid ja Tootse. Mõni Imelikki on ära eksinud.

Võõras pole talle olnud ka kooli juhtimine. Range ja täpse käega hoidis ta koolielu ratsmetest kinni küll selle parematel ja halvematel aegadel.

Pealtnäha karm, aukartustäratav ja pisut kurigi, kuid ainult neile, kes teda vaid pealiskaudselt tunnevad. Karmi oleku taga peitub hoopis seltskondlik, lõbus ja tore meesõpetaja, kes teeb oma ajalootunnist meeldejääva elamuse. Seda kõike tänu sellele, et ta on oma ala fanaatik. Ta viib meid keskaegsesse lahingusse, kus me võitleme kui tõelised ordurüütlid, või lennutab Egiptusesse, kus eksleme püramiidides, otsides muumiat.

Pärast kooli võib ajalooõpetajat kohata muuseumis, mis on justkui tema teine kodu. Ajahambast puretud asjad seisavad riulitel ja nende üle valvab ajaloolase valvas pilk. Uks avatud, ootab ta uusi huvilisi, et nende küsimustele vastata ja neile oma teadmisi edasi anda.

Suur on tema panus kodukandi ning selle ümbruse uurimisel. Tuhanded pildid, jutud, meenutused ja mälestused on jäädvustatud tema raamatutesse, lugemiseks praegustele ja ka järgnevaatele põlvedele.

Ja nii on aeg teda volinud, lihvinud maha teravad nurgad ja teinud temast elava legendi, selle sõna kõige paremas tähenduses, kellest kõik soovivad osa saada.

Kristel Mardisoo, 12.a kl

Terves kehas terve vaim

Abja Gümnaasiumis oli 14. septembril rahvusvaheline tervisepäev. Iga klassi ülesandeks oli esitada liikumiskava. Osavõtjaid oli, aga oleks võinud rohkem olla. Esikolmik oli järgmine:

1. 10. klass
2. 6. klass
3. 9. klass

10. klassi õpilaste arvamusi tervisepäevast:

Olime esinedes hästi rõõmsad ning energilised ja elasime hoogsalt ka teistele klassidele kaasa.

Eliisa

Teiste klasside kavad olid päris head, kuid enda klassi oma meeldis kõige rohkem.

Karolina

See oli huvitav ning tore päev, kus minu arvates pandi proovile meie klassi ühtsus, millega tulime väga hästi toime.

Eva-Liisa

See staadioni peal tantsimine, see tunne oli teistsugune, sest Halliste koolis meil selliseid asju ei toimunud.

Tiiu

Tuli välja, et me ei olnudki kõige hullemad, isegi žüriile meeldis.

Olja

Tantsu õppimine tuli meil päris hästi välja, sest klassi õpilased on koostöövõimelised.

Aire

Üheksas klass esines ägedalt, sest direktor tantsis koos lastega ja see oli väga meeldiv.

Rauno L.

Ma ei unusta iialgi seda tunnet kui me kõik koos seal tantsisime. Minu arvates liitis see klassi veelgi, kui midagi sellist üheskoos ette võtta.

Moonika

Tore oli vaadata, kuidas oma klass võitis.

Kert

Tervisepäeval oli väga palju huvitavaid etteasteid, kuid võitjateks tulime ikkagi meie.

Rait

Mulle meeldis tervisepäeva juures kõige rohkem see, et õpetajad osalesid aktiivselt ja tundsid päevast mõnu.

Janar A.

Me ei läinud võistlusele võitma, vaid võistlema ja osa võtma. Kõigil oli naeratus näol ja hea tuju südames, kõigest sellest piisas.

Liina

Liina Muttik, 10.kl

Tervisepäev Abja Gümnaasiumis

14. septembril toimus Abja Gümnaasiumis tervisepäev. Oodatud olid 7.-12. klasside liikumiskavad.

Õpetajate liikumiskava oli väga tore. Nad tegid võimlemiskeppidega erinevaid harjutusi ning olid ka ise väga lõbusad, osavad ja geniaalsed.

Võitjaks osutus seekord 10. klass. Nemad tantsisid loo "Mambo number 5" järgi. Kõige silmapaistvam nende seast

minu jaoks oli Liina Muttik. Ta tantsis väga hästi. Siiski kogu pilti vaadates tantsis klass koos kõige paremini. Üllatav oli, et isegi poisid tegid kaasa.

Võitjatele oli auhinnaks kaks tundi bowlingut enda valitud linnas. Seekord kahjuks meie klass osa ei võtnud, kuid me kavatseme peagi seda muuta.

Kertu Kask, 11.kl

SPORT

KADAKAS

Algklasside krossijooksu tulemused

Krossijooks 400m, 4. oktoober 2007-11-07

I klass

Jaksur Getter 1,58
Närksa Liis-Kristiin 1,59
Rüütel Kerli 2,02
Truu Sten-Marten 1,51
Suvi Markkus 1,58
Metste Robin 2,00

II klass

Kask Merily 1,41
Kiivit Marike 2,05
Suviste Helis 2,10
Luik Keiro (I-II) 1,46
Raal Kaido (I-II) 1,46
Kuru Germa 1,55

III klass

Välba Kelli 1,49
Raud Merili 1,51
Seegel Grethel 1,56
Susi Egerd 1,29
Tammai
Janek-Jürgen 1,32
Kulbok Erki 1,33

IV klass

Toom Andra 1,28
Rist Ruth 1,34
Kesti Laura 1,40
Kask Silver 1,28
Sepp Jüri (II-III) 1,31
Tenno Romek (II-III) 1,31

Selged sihid spordis - Rauno Künnapuu!

· Taavi Toomla ja Rauno Künnapuu võistlustules

Kuidas sattusid spordi?

Sport on mind juba üsna kaua köitnud. Treeningutega alustasin umbes 3 aastat tagasi. Poisid läksid ja kutsusid ja eks ma siis läksin.

Kes oli põhiline motiveerija?

Eks ikka sõbrad ning ka vanemad.

Kuidas oli trenni sisse sulamisega?

Alguses käisin väikeste trennis. Pärast seda siirdusin suurte trenni. Sinna oli küll alguses raske sisse sulada. Eks oli ikka tõgamist jne. Mahud olid normaalsed. Üle ei pingutatud.

Milline on õhkkond trennis?

Õhkkond trennis on väga lahe. Visatakse nalja ja ollakse heatahtlikud.

Iseloomusta treenerit.

Ma arvan, et treeneriga on meil vedanud. Ta püüab alati tarka nõu anda. On vedanud ka selles suhtes, et ta on noor ja saab meist hästi aru.

Kes on sinu tõsiseid iidolid spordis?

Kerront Clement (400 m tõkkejooksja), Jeremy Wariner (olümpiavõitja 400 m jooksus).

Sinu suurimad saavutused spordis?

Ma arvan, et suurimaks saavutuseks on Rukkilillemängude 3. koht 300 meetri teatejooks (aeg 40,63 sek). See annab mulle Eesti edetabelis 4. koha.

Samuti on head tulemused ka maa-konna kümnevõistlustel saavutatud 2. koht (tulemus 5437punkti) ja maaspordi mängudel saavutatud 6. koht 400 m jooksus (aeg 54,84 sek).

Mida ütlesid noortele, kes tahaksid tulla trenni?

Tulge kindlasti trenni! Sa kannad hoolt oma tervise ja ka keha eest! Samuti saad sa osaleda paljudel võistlustel.

Millised on järgmise hooaja plaanid kergejõustikus?

Järgmise hooaja sihtideks on kindlasti 2 medalit Eesti teatejooksu MV-s. Veel tahaksin saavutada individuaalse medali Eesti MV 400 mtj-s, lisaks Rukkilillemängudelt 400 mtj medal.

Tahaks veel uuendada 400 m jooksu rekordit 51-52 sekundi sisse, 400 mtj aega 56-57 sekundi sisse. Aga ka 200 m jooksus oleks plaanis joosta aeg 23 sekundi algusesse.

Küsitles Eerik Hunt, 10.kl

AVATUD SAHTLID

KADAKAS

Minu vitaalne vanaisa

* * *

Ma olen üks tera viljasalves.
Ma olen üks päev pikas talves.
Ma olen vaid puru leivakapis.
Ma olen narmas laualapis.

Ma olen metsas magav maja.
Mind ei ole mitte kellelegi vaja.
Mind ei otsi keegi selles laias ilmas.
Olen puru vana metsamehe silmas.

Ma olen ikka üks ja sama.
Ma pole uus vaid hoopis vana.
Ma olen kaugel kukkuv kägu.
Ma olen unustatud unenägu.

Ma olen pimedust uudistav kuu.
Ma olen selle all nuttev puu.
Ma olen teadlik oma igast pahest.
Ma olen üks mitmest miljonist tähest.

Eliisa Nellis, 10.kl

Lapsepõlv on aeg, mil väike inimene kogeb oma elu paljusid põnevaid seiku. Minu mänguajad on küll seljataha jäänud, kuid mälestused neist helgetest hetkedest pole kustunud. Südames on mul minu armas vanaisa, kellega veedetud aeg oli võrratu...

Mäletan oma kallist vanaisa kui üht energilist, rõõmsameelset ja kõige viitaalsemat vanahärrat, keda üldse teadsin. Kõik, mis on imeline, saab ükskord läbi. Nüüd meenutan teda oma mõtteis ja meie kõigi jaoks on ta siiani olemas. Ta elab meie mälestuses. Näen teda ukselehel meid külalislahkelt vastu võtmas ja pärast tema mõtlikku nägu hoole ja armastusega rajatud kodumaja aknast lehvitamas.

Oma armsast vanaisast võiksin rääkida palju, kuna vanaema ja vanaisa hoidsid meid sageli. Vanaisale meeldis minuga nalja teha. Käskis mul rohkem süüa, kuna siis olevat minu ribide peal parem Beethovenit mängida. Mina lamasin diivanil ja vanaisa hakkas minu ribidel klaverit mängima. Samal ajal võitlesin mina naerukrampidega ja mulle meeldis see. Keegi ei osanud olla kuulnud Beethoven temast paremini!

Alati külastasime vanaisa isadepäeval. Sel tähtpäeval oli tal seljas pidulik ülikond ja jalas lakk-kingad. Jällegi vaatasin teda kui härrasmeest. Vanaisa oli ka hea kokk. Ahjus küpsesid maitavad porgandid, kartulid, kaalikad ja liha. Alkorruse elutoas küdes ahi, katsime pidulaua ja kõik lapsed ja lapselapsed olid kohal. Vanaisale meeldis meid sellistel puhkudel tänada. Minu ema ja onu pere ning nende lapsed tundsid end hubaselt.

Käime sageli surnuaial vanaema ja vanaisa haual. Alati süütame seal küünlaid ja oleme oma mälestustes. Mina olen see, kes kuulis oma vanaisa häält viimast korda. Mu kallid vanaisa, küll oli sinuga mõnus rääkida ja alati küsisid sa ka minu käekäigu üle. Kallis vanaisa, ma loodan, et sa tead, et täna ma kirjutan sinust imeilus loo. See on minu tänu sulle kõige selle eest. "Ainult südamega näed hästi. Kõige tähtsam on silmale nähtamatu," ütles Antoine de Saint-Exupery. Silmaga nähtamatut oli sinu juures väga palju. Aitäh, minu imeline vanaisa!

Helen Meidla, 12.a kl

Kadunud

Kaua pean ma siin istuma
Ja üritama, et olla keegi...?
..et olla keegi, keda ei eksisteeri..
Kui paljud teavad, et ma istun siin ihuüksinda,
vaid selleks, et olla keegi,
keda ei ole olemas?
Kandes endas ennast ja teda,
kaob lõpuks ka see viimane osa minust enesest ja temast..
Temast, keda ei ole ega tule..
Kuid temast, keda kõik kõigele vaatamata ootavad.
Ootuseid pettes purunen ka mina,
kuid neile jääb alles lootustes külmenud viha..

Aeg

kell teeb kiireid ringe
aeg lendab
läheb mööda
järjest kiiremini
tundub nagu oleksin siin olnud vaid hetke
aga ei
istusin siin kaua
istusin aastaid
teadmises, et aega veel on
aga aega ei ole
aeg saab otsa
kuid ma ju ei teadnud
ma tõesti ei teadnud
kuid nüüd on juba hilja
aeg saab otsa
Tal viskas üle
et Teda ei usuta
et Temaga mängitakse
et keegi Teda ei vääri
ja nüüd ongi Ta otsas
pole aega pole meid
pole meid pole aega
pole midagi
on tühjus...
kui ma vaid oleksin teadnud..

Ämblikule

Oo, milline kena päev täna on..
Milline kena päev, et öelda, mida tunned.
Oo, milline tore suvevihm...
ja oo, millised imelised mustad pilved taeva kohal...
ja siis ta tuli...
Väike ämblik läks vihmaga alla,
tema vilkuvad silmad nutsid.
Ja kõik tema kaheksa silma nutsid koos.
Nii valjult...ta läks alla...
ja siis ta naeratas.
Oo, milline kena suvevihm...nii värsked ja puhas.
Peseb minema kõik meie hullumeelsuse.
Oo, milline imeline päev...
Milline imeline õhtu on tulemas.
Kuid väike ämblik ei näe enam kunagi päikesekiiri,
vihm ei lõpegi tema jaoks iial
ja enam kunagi ta kärbsed süüa ei saa...
Nii kurb...ja siis ta naeratas oma viimast naerust.
Oo, milline imeline päev...

Lihtsalt ole

Kell tiksus seina peal
ja mina tiksun põrandal
Ma olen välja müüdud
ja üleni sinu
Ühel heal päeval sa lähed nii kui nii
Seega carpe diem
Ja olgem õnnelikud
Isegi, kui see kõik on nii ainult täna
Homme tuleb keegi ja viib su siit jällegi ära

*Liisi Saharov, 12.a kl
Berk Vaheri eripreemia luules*

Kallis kodu

Minul kodus rott ja kass.
Neil mõlemal on oma pass.
Kassi nimi on Mishell.
Talle meeldib kissell.

Roti nimi on Tobias.
Talle meeldib rosinas.
Neile meeldib olla koos.
Siis nad suures mänguhoos.

Gerit Põllumäe, 4.kl

Kallis kodu

Mu kodu on
metsade sees
ja sinna viib
kitsas tee.

Mu koduõu on
lai ja suur
ning õues on veel
ait ja kuur.

Mu kodu on minule kallis,
seal tunnen end nagu hällis.
On turvaline ta,
seal pole halba eal.

Mary Tiit, 2.kl

Comeniuse projektiga Sloveeniasse

Kolm aastat on meie kool olnud seotud Comeniuse projektiga, mis annab võimaluse osadel õpilastel tutvuda ja külastada erinevaid riike. Küllastatud on Itaaliat, Soomet, Poolat ja nüüd jõudis järg Sloveeniasse, kuhu õnnestus seekord pääseda minul koos klassiõega.

Reis toimus ajavahemikul 21.–27. oktoobril ja Abja Gümnaasiumi esindasid peale minu Laura Pidim ja õpetajad Evelyn Lossi ning Anneli Veevo.

Ootasin reisi huviga, sest polnud varem seal riigis käinud. Alustasime sõitu üpris varakult Karksi-Nuiast, kust suundusime edasi Tallinna lennujaama.

Enne sihtkohta jõudmist tegime vahepeatuse Tšehhi pealinnas Prahas, kus oli neli tundi aega, enne kui lennuk suundus edasi. Sellest ei olnud hullu midagi, sest meil oli seal uudistamist küll.

Kell 23 jõudsime Ljubljanasse ja vastu olid meile tulnud võõrustajad Mateij ja Samo. Meie Lauraga tol õhtul enam ei kohtunud, vaid läksime oma Sloveenia kodudesse.

Mateij ja Samo olid meievanused poisid, kes jätsid endast väga toreid ja hea mulje. Noormeest, kelle juures mind majutati, teadsin ma juba varasemast ajast, sest kevadel käis ta samuti selle projektiga Abjas. Mina elasin pealinnast Ljubljana, kus põhiliselt tegevus toimus, umbes 20 km väljas. See-tõttu pidime varem startima kui mu klassiõde, kuid jõudsime alati õigeaks ajaks kohale.

Esimesel päeval tutvustati meile kohalikku kooli ja näidati klassiruumi. Kool on tehnika kallakuga ja enamus

· Sloveenia kaunis kuurortlinn Piran.

1019 õppijaist on poisid. Tüdrukuid on vaid 19. Ljubljana linn ei erinenud eriti Eestist, küll aga on mäletamist väärt ekskursioon Sloveenia lõunaossa, kuurortlinna Pirani, mis oli tõepoolest väga ilus. Seal oli soe ja tekitas mõnusa suvise tunde. Sealt samast oli silmaga näha Horvaatiat ja Itaaliat. Nägime ka viinamarju ja tekkis tahtmine sinna jääda.

Mainimist väärt on reis Põhja-Itaaliasse, kus nägime hiigelsuuri lumiseid mägesid. Meile, eestlastele, oli see huvitav vaatepilt, sest Eestis on suurim mägi vaid 318 meetri kõrgune, need

seal aga küündisid tuhandete meetriteni.

Õhtuti käisime väljas pubides, kinos, piljardit mängimas ja muud huvitavat tegemas, kus kõik said omavahel tutvuda. Peale ajaveetmise pidime tegema loomulikult ka tööd. Mõtlesime Lauraga välja ühe näidendi, mille pärast pabistasime päris kõvasti, kuid esitades kukkus see päris ilusasti välja ja tundus, et rahvale meeldis. Samuti tutvustasime ka kooliperale oma väikest Eesti riiki.

Lahkuda oli kurb. Inimesed olid jõudnud selle nädala jooksul armsaks saada. Midagi polnud aga parata. Vahetasime oma aadresse ja nüüd suhtleme Interneti teel edasi. Kes teab, võib-olla kunagi ristuvad kõigi seal olnud inimeste teed uuesti ja siis on jälleenägemisrõõm suur.

Helen Meidla, 12.a kl

· Laura ja Helen Sloveenia sõprade Mateij ja Samoga pealinnas Ljubljanas.

Mulgi pähkel

Mulgi pähkel on Lõuna-Mulgimaa matemaatikavõistlus, kus osalevad tublid arvutajad Halliste, Abja, Karksi-Nuia ja Mõisaküla koolide 5. – 9. klassist. Sellel aastal toimus võistlus Abja Gümnaasiumis. Kokku saadi juba viiendat korda.

Meie kooli parimad olid:

Artur Rõigas 6. kl - I koht, Mihkel Hiob 8. kl. - I koht, Ida Rahu 9. kl. - I koht, Rainer Nellis 5. kl - II koht, Kristi Köpp 8. kl. - II koht, Madis Sukk 7. kl. - III koht.

Aitäh korraldajatele ja tublidele nu-putajatele!

Anneli Veevo

Mu süda on sündinud Viljandimaal

Sellise pealkirja all kutsus Viljandi Linnaraamatukogu koolinoori omaloomingukonkursile, mis oli pühendatud kirjanikest õdede Minni Nurme ja Salme Ekbaumi mälestusele.

Umbes poolsada Viljandimaa koolinoort osales tänavu XI Minni Nurme ja Salme Ekbaumi mälestusele pühendatud kirjandusvõistluse lõpetamisel. Abja Gümnaasiumist kirjutasid omaloomingut Liina Muttik ja Eliisa Nellis 10. klassist, Getter Joosing 11. klassist ja Liisi Saharov 12. klassist.

Õpilaste töid hindas žürii koosseisus Helle Aunap, Laura Mallene ja kirjani- kurd Berk Vaher, Lauri Sommer. Kahek- sandat aastat võistlustöid lugenud ja hinnanud Berk Vaher sõnas, et osalejad olid väga tublid. Kõigil on kirjutamiseks head eeldused olemas.

Enam armastavad õpilased luulet luua. Lugejat võib kirjutaja omanäo- lisis, erilisis, põnevad lause- ja kõla- kujundid. Ajakirjandustudeng Laura Mallene ütles, et mõnda tööd lugedes jäi hinge pikaks ajaks nii hea tunne. Seda oli imeline kogeda.

Žürii andis välja ka eripreemiaid. Liisi Saharov pälvis Berk Vaherilt eripreemia ja mälestuseks tema raamatu „Lugu- laul“.

Iga osaleja sai Viljandimaa õpilaste omaloomingukogumiku „Meie mõtted“.

Pimedal hingedekuul on hea teiste mõtetesse süveneda ja ise kirjutada.

Siiri Meidla

Reis Tartusse

Ühel sombusel oktoobripäeva hommik- ul ei pidanud me minema tundidesse. Kavas oli ekskursioon Tartusse.

Mina olen Tartus käinud paar korda, tavaliselt poodides. Aga täna oli meil kavas külastada Botaanikaaeda ja Spordimuseumi. Botaanikaaed oli suur puhkus silmadele. Kasvamas oli väga palju lõunamaiseid puid ja taimi. Minule meeldisid eriti kaktused. Neid oli igas suuruses ja erinevate kujudega.

Spordimuseumis oli põnev vaadata sporditarbeid ja vahendeid, mida kasu- tati vanasti. Eriti põnev oli mängida ühe krooni eest mängu.

Peamine elamus ootas meid aga kau- banduskeskuses, kus saime minna ui- sutama. Suur uisuväljak asub kauban- duskeskuses keset maja. Tegevust ui- suväljakul saab jälgida ülevalt rõdult. Mina sain uisud jalga teist või kol- mandat korda elus. Mulle meeldib väga uisutada.

Päev oli tõesti tore. Olla koos klassi- kaaslastega, koos tegutseda ja mängi- da. Loodan südamest, et selliseid ühi- seid ekskursioone tehakse veel palju.

Reelika Luhaäär, 7.a kl

"Sügisball" – arvustuse asemel

Filmil on tõsine dramaatiline sisu. See võib tunduda algul väga hirmutav ja frustreeriv. Filmis kajastuvad paljude inimeste tunded ja vastuolud elule "ma- galas." Tegu on Tallinna linna ja Las- namäe linnaosaga.

Ei saa väita, et filmi tegelased oleks materiaalselt halval järjel. Nad elavad võib-olla lihtsalt kehal ajal, sügis teeb inimesed veel kurvemaks. Filmis pee- geldub see, et raha ei kindlusta õnne.

Filmis pruugitakse ohtralt alkoholi ja sigarette, mis iseloomustab ärevust ja närviisust. Tohutud pinged tööl kandu- vad tülideks koduseinte vahele. See kasvab ja kasvab, lõpptulemuseks on koduvägivald ning lahkumine. Aga kas elu on tõesti nii hull? Tegelikult kujundab iga inimene ise oma elu.

Filmis on üksik vanamees. Ühel päe- val näeb ta pikkade vasekarva juustega väikest tüdrukut, kellel pole samuti sõpru. Kuid ikkagi ei saa mees temaga

sõbruneda, sest teda peetakse perver- diks. Alati ei saagi inimesi usaldada, see tekib alles pikkade aastatega.

Filmis kajastub veel paaride suhtle- mine ja omavaheline läbisaamine, millel on nii tõusud kui ka mõõnad. Kõik on nii keeruline. Inimesed ei taha või ei oska probleeme lahendada. See teebki filmi masendavaks.

Valitseb sünged meeleolu, vaadates neid prügilaid, tühermaid, kodutuid ning pilvist ilma. Vaevast, et suvel sellist melodraa- mat tehakse. Muusika, mida filmis kasu- tati, oli pinev. See sobis sinna väga hästi.

Film oli väga hea neile, kes sellest aru said. Õrna hingega inimestele oli see ehk liiast. See on õpetuseks, et elus tuleb varakult teha õigeid valikud, sest iga inimene ei pea oma eluredelil nii palju pulki katki astuma kui filmi tege- lased.

Eerik Hunt, 10.kl

Tuur bändiga Neoandertals Kesk-Euroopas

Tuuritasin oma *death-metal* bändiga Neoandertals Kesk-Euroopas koos lät- laste bändi Flayinguga. Esinesime kaks korda Slovakkias, Tšehhis, Austrias ja Poolas. Kogu ettevõtmine kestis umbes kaks nädalat (4.-15.oktoober). Olin nii kaua unistanud sellest, et kunagi saan oma bändiga tuuritada. Ja ausalt öeldes ei usu ma siiani, et see juhtus. Tuuri ajal oli mul kaasas minu bändikaaslase Rai- ni lap-top (ning Rain ise ka) ja esimese interneti leidmise võimalusel õnnestus mul kirja panna mõningad vahetud emotsioonid, mis olid tekkinud reisimise käigus. Tooksin esile mõned üksikud lõiked minu tuuripäevikust, mille täis- versiooni leiate interneti aadressil: <http://neoandertals.blogspot.com>

5.oktoober, Slovakkia:

On öö. Kell on mingi kolm ja me oleme kuskil Poolas, Statoilis. Kui ma õigesti tean, siis on jäänud sõita veel ligi 300

km. Ning kellelgi õnnestus just öelda kellelegi: "Go go, drink the sandwich!"

Jõudsime hommikul kuue ajal Slovakkiasse. Isegi pimedas tundus väga ilus riik olevat. Otsustasime Rainiga väikese hommikueine teha kohalikus söögiko- has. Kell on 10:46! Nüüd oleme selle Slovakkia linnakese vanalinnas ja avas- tasime enda suureks rõõmuks lõpuks ometi Wifi! Samuti ehmatasin ma päris tugevalt, kui sain aru, et alguses udu sees paistnud pilverünkad ei olegi pilved, vaid hoopis kõrged mäed! Mõnus!

Päike paistab, purskkaevukesed purs- kavad, tuvid nokivad ringi ja meie reisi- kaaslased magavad vist ikka, hambad laiali,bussis! Loodetavasti saame varsti kontserdipaika ning ehk õnnestub siis ennast isegi pesta!

9.oktoober, Oh õnnis aeg!

Eiline suhteliselt piinarikas, kuid siiski lõbus päev ja õhtu seljataga. See Slo-

vakkia linnake (mis iganes selle nimi ka ei oleks, ma ei ole võimeline seda meel- de jätma ja hääldama) on imeilus. Vah- vad väikesed majakesed mäekülgedel, igas ilmakaares, kuhu silm eksib, on mäed, mäed, mäed. Käisime eile mitu korda väljas söömas ning minu õnnis- tuseks müüdi tänaval isegi taimetoitlas- te burgerit tofuga. Enne *livet* kohtusime kohalike slovakkia noorukitega, kes ka kontserdile tulid. Kogu see pikk üsna stressirikas päev ja suhteliselt jahe ilm töid mulle väikese palaviku ja päris keh- va enesetunde ning suhteliselt raske oli *livet* anda, kuigi *live* ajal ununes enamus halvast enesetundest nagu alati. Kuigi ajanappuse tõttu saime mängida vaid 4-5 lugu, oli rahvas tänulik ning läks täitsa hulluks. Peale *livet* läksime korraldaja juurde, kes elas 100km kontserdipaig- gast eemal. Tal oli suur korter, kus meile olid väga mugavad voodid tehtud ja üle

(järg lk. 12)

(algus lk. 11)

hulga aja saime me magada peaaegu 8 tundi mugavas voodis, ENNAST PESTADUŠI ALL ning korralikult hommikust süüa, sest korraldaja oli meile toonud väga palju ja väga head toitu. Tõeliselt inimlik tunne tekkis.... (9.okt. kirjeldused pikemalt netilehel!)

10.oktoober, Austria

ME SAIME LÕPUKS KORTERISSE, KUS ON INTERNET!!!! :)

Sõit Prahast Austriasse oli üsna kiire. Austria on ikka päris kallis! Meie Austria võõrustaja, minu *metal*muusikat kuulav tuttav Stefan, on lihtsalt super! Sättisime siin ennast juba sisse ja kohe hakkas spagette tegema!

11.oktoober, Hallo

Istun Stefani juures, Austrias, tema korteris, diivani peal. Ainult Stefan on kodus, kõik ülejäänud meesisikud lahkusid linna, sest siia tulid 3 meest aknaid mõõtma (Stefan kolib). Eile oli väga, väga lõbus. Magama saime alles kell pool 5. Täna kavatsen terve päev laiselda. Aga lõppkokkuvõttes lähen nagnii linna avastama. Laisklemise plaan ei ole mul kordagi veel õnnestunud selle tuuri jooksul, sest kõik on nii kuradi aktiivsed :D

Lived hakkavad siin hilja. Kell 20:30 on vist alles ukсед, kui ma õigesti aru sain. Mehed jõudsid oma mõõdulindiga nüüd siia tuppa. Mul õnnestus neile oma suupärast saksa keelt demonstreerida ja rõõmsalt "Hallo" öelda :)

13.oktoober, On the road again

Nagu pealkiri ütleb, istume jälle tuurbussis ning üritame suurt Viini läbida. Ma olen täiesti armunud Austriasse. Meil olid siin suurepärased kaks päeva. Tõeliselt kurb on siit lahkuda. Meil oli maailma parim võõrustaja, minu sõber Stefan. Ta oli lihtsalt super! Kõik olid nii rahul. Esimese öhtu ja öö pidutsesime. Järgmine päev suundusid mehed linna, nagu ma eelmistes blogides mainisin ja mina jäin koju üksiolemist nautima. Kunagi öhtupoolikul suundusime siis klubi "Escape" poole, kus meil *live* toimus. Seekord oli bussis GPS süsteemi lvarsi asemel Stefan, kes meile teed juhatas. Olin juba kuulnud sellest 2.10 cm mehest, kes seda kontserti korraldas ning kohale jõudes said jutud kinnitust. Willy oli tõesti 2.10 cm pikk ning väga suur ja karune mees. Ta oli äärmiselt sõbralik juba alguses. Selline hästi muhe ja armas. Juhatas mind *backstage-i* kus meid ootas, dušš ning mugav istumine. Ma olin äärmiselt närvis enne esinemist, sest see oli üsna oluline esinemine ja meil oli 4 päeva vaba ka just olnud ning ma ei olnud oma vormis eriti kindel. Kui kõik olid oma kodinad ära pannud, siis toodi meile sooja sööki!!! Kõik mehed said hiigel-

suured Viini šnitlid, riisi ning salati ja mulle tehti eraldi riisi kõrvale paneeritud suvikõrvitsat, mis oli imemaitsev! Suur Willy on ka taimetoitlane kusjuures ning me jagasime rõõmsalt seda suvikõrvitsat. Seal samas ruumis oli kaks ülivahvat koera. Nii hea oli üle hulga aja loomi paitada ja kõhu alt sügada. Stefan ütles, et Willy on väga kriitiline ning kuulab enamasti *doom-metalit* ja natuke vanakooli muusikat ning *death-metalit* eriti ei kuula. See tegi mind veel rohkem närvilisemaks! Esimene bänd mängis ära. Kõhud olid täis ja oligi aeg meil lavale minna. Kähku pedaaliid kokku, trummitaldrikut omadele kohtadele, *saund* paika ning hakkaski peale. Mu vorm oli üllatavalt hea. Peale esimest lugu kõik karjusid ja plaksutasid. Ühesõnaga kergendus! Kõik teised lood läksid ka väga hästi ning peale viimast lugu karjusid kõik: "We want more, we want more!" ning tegime ühe loo veel. Peale *livet* läksin Estragonsi asemel üles bändikaupa ehki merchi (inglise sõnast "merchandise"), särke ja plaate müüma. Klubi oli üsna suur ning kahekorruseline, mitme baariga ning allkorrusel oli siis lava. Tõeline *metal*klubi. Willy tuli minu juurde ning plaksutas ja ütles, et meie muusika oli väga eksperimentaalne ning silmapaistev. Ühesõnaga talle väga meeldis. Veel üks suur kergendus! Tegelikult me ristasime Willy kohe alguses Papa Beariks, sest ta tõesti oli seda. Üldiselt mulle väga meeldib merchi müüa. Eile läks äri päris hästi. Mitu Neo CD-d ja T-Särki osteti. Willy tõi meile klubi külalisteraamatu, kuhu me kõik midagi kirjutasime. Tegime veel temaga pilti ka ning varsti ta pidi lahkuma. Kallistasin kõvasti seda suurt Papa Beari ning ta ütles, et selle klubi ukсед on meile alati avatud ja kui me jälle Austriasse tuleme, siis kindlasti helistaks talle! Rääkisin veel Stefaniga juttu ning siis korjasimegi oma asjad kokku ja läksime bussi. Olime veel 21 EURi trahvi saanud parkimise eest! :)

Koju jõudes läksin üsna ruttu magama, sest olin väga väss. Hommikul käisime pesemas ning läksime korraks linna ja ostisime veel paar asja (ma sain endale roosa Austria topi, jess!). Andsime veel Stefanile CD ja särgi, kallistasime, jätsime hüvasti ning oligi aeg jälle teele asuda. Sõidame Slovakkiasse, läbi Bratislava Zilinasse, kus on homme Slovak Deathfest, See on meie eelviimane *live*. Viimane on Krakowis, Poolas ning peale seda hakkame öösel kohe koju sõitma, nii-et esmaspäeva öhtuks peaks

me kodus olema! Täna ööbime arvata-vasti kuskil odavas Slovakkia hostelis. Vaatan veel viimast korda aknast kiirelt mööduvat Viini. *Österreich über alles!*

15.oktoober, Tagasi kodus

Kuigi tuur oli superäge ja ületas kõik ootused, on siiski tore tagasi kodus olla!

Blogi jäi siis pooleli enne Slovak Deathfesti. Seda korraldas meie enda plaadifirma boss. Päris palju bände esines ja palju rahvast oli, me olime eelviimased. Pikemalt ei viitsi eriti kirjutada ning seda sellepärast ka, et meie enda plaadifirma boss on petis. Kahele bändile lubatud 250 EURi asemel maksis ta meile kokku 100 EURi. Igatahes olime me kõik väga vihased (no wonder!) ja lahkusime üsna ruttu. ...

Varsti olimegi Krakowis ning *live* toimus ilusas vanalinnas. Klubi nägi väga äge välja, kuigi lava oli imeväike. Meile toodi kaks pizdat bändi peale (meid ongi kaks) :). Olime esimene bänd ning rahvast võttis taas meid hästi vastu. Pärast tulid paljud tänama ning ka merchi osteti jälle normaalselt. Öösel peale *livet* asusime kohe kodu poole ajama. Kell 12 päeval olime Riias, puistasime ülejäänud inimesed maha ning Viesturs viis meid Ikla piirini, kus iss meid üles korjas.

Nüüd olemegi kodus. Sõime Hedi tehtud imehead pastat, sügasime ülipaksumuks läinud kassi ning kohe varsti lähen vist pesema ka. Homme ma veel kooli ei lähe, pesen oma riided puhtaks, magan ennast välja ning vaatan kooliasju. Ei julge mõeldagi eriti kooli peale, aga see kõik oli seda 100% väärt!

Sandra Vungi, 11.kl

Tšehhi linnakeses Jablonne nad Orlici

KADAKAS. Abja Gümnaasiumi ajaleht. Abja tee 15. Toimetuse kolleegium: Kristel Mardisoo,

Kertu Kask, Helen Meidla, Silvia Mälksoo, Lauri Veldre.

Trükikoda: AS Hetika. Tiraaž 250.